ЖЕРТВАТА НОСИ РАДОСТ

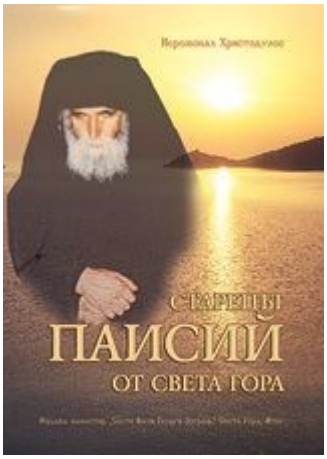

“Децата са голямо главоболие” – така ми каза една жена, която беше богата и имаше всичко. Тежеше й да има деца! Когато една майка мисли по този начин, тогава нищо не се получава, защото по принцип майките имат любов. Една девойка, преди да създаде семейство, може майка й да я буди от сън в десет часа сутринта. Но от момента, в който стане майка и трябва да храни детето си, да го пере, да му чисти, тогава не заспива дори и нощем, защото машинката вече се е запалила. Когато човек е готов за жертви, не роптае, не го мързи, но чувства радост. Цялата основа е в това: да има саможертвен дух. Ако богатата жена, която споменах, би казала: “Боже мой, как да Ти благодаря? Дал си ми не само деца, но и много блага… Колко хора нямат нищо, а аз имам толкова къщи, имам имоти от баща си, съпругът ми получава голяма заплата, изкарвам две заплати и от наемите и не се мъча! Как да Ти се отблагодаря, Боже мой? Аз не заслужавам всичко това”. Ако мислеше по този начин, тогава чрез славословието щеше да изчезне и черногледството. Само да благодареше денонощно на Бога, щеше да бъде достатъчно.

– Жертвата, отче, носи радост.

– О, каква радост! Тази жертвена радост днес хората не я вкусват, затова са измъчени. Нямат идеали, животът им тежи. Юначеството, себеотрицанието – това е движещата сила в човека. Ако тази сила липсва, човек се измъчва. Преди хората в селата отиваха нощем, без да шумят около себе си и без да ги види някой, и прокарваха някой път, който щеше да е полезен за всички, за да ги поменават, когато умрат. Сега рядко може да се срещне този жертвен дух. Веднъж на Света Гора гледах монасите, които участваха в литийно шествие. Минаваха близо до една къпина и закачаха булата си в един клон. Никой не посегна да го пречупи, за да улесни останалите, но всички се навеждаха, за да не се закачат. На къпината ли се покланяха? Поне да беше неопалимата къпина, щеше да има смисъл! Но всеки си казва: “Нека друг уреди това, а аз да си върша работата”. И защо да не го направиш ти, след като си го видял първи? Така правят светските хора, които не вярват в Бога. За какво ми е такъв живот? Хиляди пъти по-добре е да умра. Целта е всеки да мисли за другия, за болката на другия.

Хората вече са изгубили всякакъв контрол над себе си. Изчезнало е любочестието,

жертвоготовността. Разказвал съм ви в какво състояние бях, когато страдах от херния там, в колибата си. Когато някой удряше камбанката на портата, излизах да му отворя, дори и да имаше сняг. Ако човекът имаше сериозни проблеми, макар че дотогава се намирах в кревата, вече преставах да усещам своята болка. Тръгвах да го почерпя и с едната ръка го черпех, а с другатапридържах хернията си. Докато разговаряхме, макар че силно ме болеше, дори не се подпирах никъде, за да не усети другият, че ме боли. Когато човекът си тръгваше, аз се строполявах отново на кревата от болка. Не че преди това болката ми беше спряла по чудесен начин, но просто чувствах болката на другия и забравях своята. Но така стават и чудеса – когато човек съучаства в чуждата болка. Цялата основа е в това да почувстваш другия като брат, да те боли за него. Тази болка за другия трогва Бога и става чудо. Защото нищо друго не трогва Бога повече от благородството, т.е. от саможертвата. Но в наше време благородството е рядкост, защото се разпространи себелюбието, користта. Рядко се среща човек, който да каже: "Нека отстъпя реда си на друг, пък аз да се забавя". Малко са тези благословени души, които мислят за другия. Дори и сред духовните хора е разпространен един противоположен дух – духът на равнодушието.

Доброто е добро, само когато този, който го върши, жертва нещо от себе си – сън, почивка и т.н. Затова Христос е казал: от немотията си (Лук. 21:4). Когато съм си отпочинал и върша нещо добро, тогава то няма стойност. Обаче когато съм уморен и някой например ме помоли да му покажа пътя, и го направя, тогава това има стойност. Или ако съм се наспал и прекарам цяла нощ с някого, който има нужда от помощ, това няма голяма стойност. А ако ми харесва и беседата, тогава може да го правя, за да се насладя на общуването и малко да се поразвлека. А когато съм уморен и извършвам жертва, за да помогна на другия, чувствам райска радост. Тогава Божиите благословения просто ме бомбардират!

Когато на някого му е тягостно не само да услужи на другиго, но дори и да извърши някоя работа за себе си, тогава такъв човек се уморява и от почивката. А човекът, който помага, си почива от това, че се уморява. Човекът, който има саможертвен дух, ако види например някого, който няма телесни сили как работи и се уморява, ще му каже: "Седни малко да си починеш", и сам ще свърши работата. Немощният ще си почине телесно, обаче другият ще почувства духовна отмора. Каквото прави човек, да го прави със сърце, иначе не се променя в духовно отношение. Онова, което се върши със сърце, не уморява. Сърцето е като някоя машина, която се зарежда сама – колкото повече работи, толкова повече се зарежда. Виж и бензиновите резачки – когато попаднат на някое меко дърво, правят "фр-р-р" и се задавят. А когато попаднат на някой здрав пън, тогава се натоварват, зареждат се и работят с пълна сила. Не само когато даваме, но и когато трябва да вземем нещо, нека не мислим за себе си, но винаги да гледаме какво ще удовлетвори и другата душа. Нека нямаме в себе си алчност, да не мислим, че имаме право да вземем колкото искаме, така че да не остане нищо за другия.

– Отче, пак опираме до духа на жертвеност ли?

– Та в духовния живот това е цялата основа. И знаеш ли каква радост чувства човек, когато се жертва? Не може да изрази радостта, която усеща. Най-висшата радост извира от

саможертвата. Само когато човек жертва себе си, се сродява с Христа, защото Христос е Жертва. Човекът още оттук живее или в рая, или в ада. Който върши добро, радва се, защото бива възнаграден сбожествено утешение. Който върши зло, страда.

Автор: Св. Паисий Светогорец

Източник: Духовно пробуждане